

Warszawa, dnia 12 maja 2014 r.

PREZES RADY MINISTRÓW

Donald Tusk

RM-10-36-14

Pani Ewa KOPACZ

Marszałek Sejmu

Szanowna Pani Marszałek

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi

projekt ustawy o zmianie ustawy o spłacie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców, wynikających z realizacji udzielonych zamówień publicznych.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Infrastruktury i Rozwoju.

Z poważaniem

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o spłacie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców, wynikających z realizacji udzielonych zamówień publicznych

Art. 1. W ustawie z dnia 28 czerwca 2012 r. o spłacie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców, wynikających z realizacji udzielonych zamówień publicznych (Dz. U. poz. 891 oraz z 2013 r. poz. 792) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) przedsiębiorca – przedsiębiorcę w rozumieniu art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 672, z późn. zm.¹⁾) oraz usługodawcę w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 47, poz. 278, z późn. zm.²⁾), który zawarł umowę z wykonawcą udzielonego zamówienia publicznego;”;

2) art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Art. 12. Jeżeli zabezpieczenie, o którym mowa w art. 147 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych, zostało wniesione w pieniądzu, nie wchodzi w skład masy upadłości, w przypadku gdy upadłość wykonawcy ogłoszono po dniu wejścia w życie ustawy.”.

Art. 2. 1. W przypadku gdy termin na dokonywanie zgłoszeń, otwarty zgodnie z art. 5 ust. 3 ustawy, o której mowa w art. 1, upłynął przed dniem wejścia w życie ustawy, Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad spłaca niezaspokojone przez wykonawcę należności główne przedsiębiorcy, który zawarł umowę z wykonawcą w związku z realizacją zamówienia publicznego na roboty budowlane udzielonego przez Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad, wyłącznie za zrealizowane i odebrane prace, według zasad spłat określonych w przepisach dotychczasowych.

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 675, 983, 1036, 1238, 1304 i 1650.

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 112, poz. 654, Nr 227, poz. 1367 i Nr 228, poz. 1368.

2. W przypadku gdy w dniu wejścia w życie ustawy nie upłynął termin na dokonywanie zgłoszeń, otwarty zgodnie z art. 5 ust. 3 ustawy, o której mowa w art. 1, przedsiębiorcy inni niż określani w art. 4 pkt 1 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, mogą zgłaszać Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych i Autostrad należności, o których mowa w ust. 1, w terminie 21 dni od dnia wejścia w życie ustawy. Po upływie tego terminu Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad sporządza listę przedsiębiorców, o której mowa w art. 5 ust. 3 ustawy, o której mowa w art. 1, i zawiadamia przedsiębiorców o umieszczeniu ich na tej liście.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Ustawa z dnia 28 czerwca 2012 r. o spłacie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców, wynikających z realizacji udzielonych zamówień publicznych (Dz. U. poz. 891 oraz 2013 r. poz. 792) jest ustawą incydentalną, której postanowienia dotyczą jedynie umów na roboty budowlane, które zostały zawarte przed dniem jej wejścia w życie, oraz postępowań przetargowych, które zostały ogłoszone przed tą datą.

Z informacji przekazywanych przez Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad (GDDKiA) wynika, iż łącznie na dzień 31 grudnia 2013 r. zakończono rozpatrywanie (dokonano wypłat bądź odrzucono) 1297 zgłoszeń spośród 1605 złożonych.

W sumie do dnia 31 stycznia 2014 r. na rzecz podwykonawców objętych działaniem ustawy wypłacono kwotę 179,27 mln zł.

Art. 2 ustawy z dnia 28 czerwca 2012 r. stanowi, że Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad spłaca należności do wysokości równej kwocie zabezpieczenia, o którym mowa w art. 147 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 907, z późn. zm.) – ze środków pochodzących z Krajowego Funduszu Drogowego. Zgodnie z aktualnym stanem suma ww. gwarancji z kontraktów, które zostały objęte procedurą wynikającą ze zmienianej ustawy, wynosi ok. 1,35 mld zł, z czego rozdysponowana została kwota ok. 0,27 mld zł.

Wobec powyższego nie ma uzasadnienia, by zmiany ww. ustawy regulowały zagadnienia inne niż związane z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 czerwca 2013 r., sygn. akt K 37/12. Ewentualne zmiany nowelizowanej ustawy, dotyczące innych kwestii niż wynikające z wyroku Trybunału Konstytucyjnego, narażałyby ustawodawcę na zarzut odejścia od idei epizodyczności omawianej ustawy i mogłyby się spotkać z negatywną oceną w zakresie nierównego traktowania przedsiębiorców poprzez dzielenie ich na tych, którzy skorzystali z dobrodziejstwa ustawy przed jej zmianami i po zmianach. Dlatego zmiany projektowane w ustawie z dnia 28 czerwca 2012 r. mają na celu uwzględnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 czerwca 2013 r. sygn. akt K 37/12, w którym Trybunał

Konstytucyjny rozpoznał wniosek Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o zbadanie zgodności przepisów ustawy z dnia 28 czerwca 2012 r. z Konstytucją RP.

W wyroku z dnia 18 czerwca 2013 r. Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 1 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 28 czerwca 2012 r. są zgodne z art. 64 ust. 2 w związku z art. 32 ust. 1 oraz z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 28 czerwca 2012 r. jest zgodny z art. 2 i art. 32 ust. 1 w związku z art. 64 ust. 2 Konstytucji.

Natomiast art. 4 pkt 1 ustawy z dnia 28 czerwca 2012 r. w zakresie, w jakim za przedsiębiorcę uznaje przedsiębiorcę spełniającego wymagania tylko dla mikroprzedsiębiorcy, małego lub średniego przedsiębiorcy, jest w ocenie Trybunału Konstytucyjnego niezgodny z art. 64 ust. 2 w związku z art. 32 ust. 1 oraz z art. 2 Konstytucji. Art. 12 ww. ustawy w zakresie, w jakim dotyczy wykonawcy, wobec którego ogłoszono upadłość przed wejściem w życie tej ustawy, również jest niezgodny z art. 2 Konstytucji.

Ponadto Trybunał Konstytucyjny postanowił umorzyć postępowanie w pozostałym zakresie na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, z późn. zm.).

W uzasadnieniu wyroku (III pkt 1, str. 18) wskazano, że: „Na podstawie uzasadnienia wniosku Trybunał Konstytucyjny uznał, że intencją wnioskodawcy nie było wyeliminowanie ustawy o spłacie z obrotu prawnego, ale doprecyzowanie procedur i zmiana jej zakresu zastosowania, a mówiąc ściśle – objęcie dobrodziejstwem ustawy o spłacie dodatkowych kategorii podmiotów, które de lege lata zostały pozbawione możliwości korzystania z przewidzianych w niej środków ochronnych.”.

W dalszej części uzasadnienia wyroku (III pkt 17, str. 43) Trybunał Konstytucyjny wskazał również, iż wyrok nie ma skutku prawotwórczego, a więc z tego powodu „powinien być on przede wszystkim przedmiotem zainteresowania ustawodawcy, na którym spoczywa obowiązek dostosowania ustawy o spłacie do standardów konstytucyjnych.”.

Biorąc powyższe pod uwagę, uznano za konieczne przygotowanie nowelizacji ww. ustawy mającej na celu wykonanie orzeczenia TK z dnia 18 czerwca 2013 r.

Mając na uwadze wyżej powołany wyrok, za zasadne należy uznać nadanie nowego brzmienia art. 4 pkt 1 ustawy, bowiem przepis ten w zakresie, w jakim uznaje za przedsiębiorcę podmioty spełniające wymagania tylko dla mikroprzedsiębiorcy, małego lub średniego przedsiębiorcy, jest niezgodny z przepisami Konstytucji RP. W ocenie Trybunału nie ma podstaw do stworzenia odrębnego kryterium różnicującego te podmioty w relacji do tzw. dużych przedsiębiorców. W uzasadnieniu wyroku Trybunał wskazał, że na gruncie ustawy z dnia 28 czerwca 2012 r. nie widzi podstaw do ograniczenia możliwości zaspokojenia dużych przedsiębiorców. Wobec powyższego należy dokonać zmiany art. 4 pkt 1 poprzez usunięcie z definicji przedsiębiorcy elementów wskazujących, że pojęcie to dotyczy jedynie podmiotów spełniających wymagania dla mikroprzedsiębiorcy, małego lub średniego przedsiębiorcy w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 672, z późn. zm.). Właściwe wydaje się zrezygnowanie z odwołań do definicji mikroprzedsiębiorcy, małego i średniego przedsiębiorcy zawartych w rozdziale 7 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej w art. 104–106 ww. ustawy i posłużenie się definicją przedsiębiorcy, o której mowa w art. 4 tej ustawy. Zgodnie z art. 4 ust. 1 ww. ustawy: „Przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą.”. Natomiast ust. 2 wyżej powołanego przepisu stanowi, że: „Za przedsiębiorców uznaje się także wspólników spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej.”.

Zatem proponowane brzmienie przepisu w przeciwieństwie do dotychczasowego nie będzie różnicować podmiotów podobnych na podstawie kryterium wielkości przedsiębiorcy.

Według Trybunału Konstytucyjnego art. 12 ustawy z dnia 28 czerwca 2012 r. jest niezgodny z Konstytucją w zakresie, w jakim dotyczy wykonawcy, wobec którego ogłoszono upadłość przed wejściem w życie tej ustawy. Mając na uwadze, że Trybunał Konstytucyjny wyraźnie określił, iż przepis jest sprzeczny z Konstytucją RP w zakresie wskazanym w wyroku proponuje się nieuchylenie przepisu, a jedynie jego modyfikację zgodną ze wskazówkami Trybunału.

W przypadku zastosowania tego przepisu w brzmieniu będącym przedmiotem badania Trybunału Konstytucyjnego mogłoby dojść do uszczuplenia ochrony praw majątkowych innych niż GDDKiA wierzycieli upadłego, którzy korzystali z konstytucyjnych gwarancji swoich praw już w momencie wejścia w życie ustawy z dnia 28 czerwca 2012 r. Wątpliwości budzi sytuacja, gdy masa upadłości została ukształtowana jeszcze przed wejściem w życie ww. ustawy, tj. przed dniem 3 sierpnia 2012 r., a mimo to, na podstawie art. 12 w dotychczasowym brzmieniu, zostałyby uszczuplona o zabezpieczenie należytego wykonania umowy wniesione w pieniądzu. W ocenie Trybunału: „Ze względu na preferencyjne potraktowanie przez ustawodawcę Skarbu Państwa (działającego za Skarb Państwa GDDKiA), część wierzycieli wykonawcy będzie mogła zaspokoić swoje roszczenia w niższym stopniu albo na innych, mniej korzystnych warunkach, niż w sytuacji, gdyby zaskarżony przepis nie obowiązywał.” (III pkt 16, str. 41).

Proponowana zmiana przepisu ma na celu wskazanie, że odnosi się on do sytuacji, w których upadłość ogłoszono po dniu wejścia w życie ustawy z dnia 28 czerwca 2012 r. Proponowane brzmienie przepisu czyni zadość zasadzie niedziałania prawa wstecz, bowiem nie wystąpiły okoliczności, które uzasadniałyby odstępianie od tej reguły.

Z informacji zgromadzonych przez GDDKiA wynika, iż w przypadku inwestycji realizowanych przez GDDKiA zabezpieczenie z reguły nie jest wnoszone w pieniądzu, dlatego też dotychczas na gruncie zmienianej ustawy nie wystąpiła sytuacja, w której, zgodnie z dotychczasowym brzmieniem art. 12, zabezpieczenie wniesione w pieniądzu nie weszłoby w skład masy upadłości. Oznacza to, że omawiany przepis nie miał zastosowania w praktyce.

Rozważając kwestie przepisów przejściowych, regulujących możliwość stosowania projektowanych przepisów, należy mieć na uwadze, że zgodnie z uzasadnieniem wyroku odnośnie do art. 4 pkt 1 ustawy z dnia 28 czerwca 2012 r.: „Trybunał Konstytucyjny uznał, że zakres podmiotowy art. 4 pkt 1 u.s.n.n.p. został ukształtowany niewłaściwie, ponieważ ustawodawca nie uwzględnił w nim wszystkich podmiotów podobnych, które – zgodnie z konstytucyjnymi zasadami równości wobec prawa i sprawiedliwości społecznej – powinny być traktowane jednakowo. Taka formuła orzeczenia Trybunału nie tworzy odrębnej podstawy dochodzenia roszczeń o spłatę

niezaspokojonych należności przez tzw. dużych przedsiębiorców od GDDKiA (podwykonawców nieobjętych zakresem art. 4 pkt 1 u.s.n.n.p.), ani nie uzasadnia ewentualnego wznawiania bądź unieważniania toczących się postępowań przewidzianych w ustawie o spłacie. Przeciwno takiemu skutkowi przemawiają m.in. – po pierwsze – incydentalny charakter ustawy o spłacie, która ma zastosowanie tylko do stanów faktycznych określonych w jej art. 3 i nie przewiduje żadnych procedur „sanacyjnych” dla podmiotów nieobjętych jej pierwotnym zakresem działania (które mogłyby zostać zainicjowane po wydaniu orzeczenia Trybunału o niezgodności przepisu). Po drugie zaś, wyrok Trybunału nie ma skutku prawotwórczego, a więc samoistnie nie uzupełnia pominięcia prawodawczego w art. 4 pkt 1 u.s.n.n.p. Z tego powodu powinien być on przede wszystkim przedmiotem zainteresowania ustawodawcy, na którym spoczywa obowiązek dostosowania ustawy o spłacie do standardów konstytucyjnych. Rozstrzygnięcie Trybunału nie wpływa również na możliwość kontynuowania pomocy finansowej dla tych podwykonawców, którzy już uzyskali bądź otrzymują środki pieniężne na podstawie ustawy o spłacie.” (III pkt 17, str. 43). Zatem zgodnie z oceną wyrażoną przez Trybunał Konstytucyjny, zmiana przepisów nie stanowi podstawy do podważania dotychczas sporządzanych przez GDDKiA list przedsiębiorców, spełniających warunki ustawowe do spłaty należności, oraz dokonywania weryfikacji proporcji i wysokości wypłaconych już kwot.

Wobec powyższego art. 2 ust. 1 stanowi odzwierciedlenie wyżej przytoczonego fragmentu uzasadnienia wyroku Trybunału, wskazując, że proponowane zmiany nie odnoszą się do należności zgłaszanych na podstawie przepisów ustawy w dotychczasowym brzmieniu.

Zgodnie z przedkładanym projektem, w przypadku gdy termin na dokonywanie zgłoszeń, otwarty zgodnie z art. 5 ust. 3 zmienianej ustawy, upłynął przed dniem wejścia w życie ustawy, GDDKiA spłaca należności według zasad spłat określonych w przepisach dotychczasowych, a więc jedynie na rzecz mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców. Zgłoszenie należności dokonane przez dużego przedsiębiorcę po upływie ww. terminu na dokonanie zgłoszeń, a więc dokonane po wejściu w życie projektowanej ustawy, będzie rozpatrywane zgodnie ze znowelizowanymi przepisami i w konsekwencji będzie prowadziło do sporządzenia nowej listy przedsiębiorców, o której mowa w art. 5 ust. 3 zmienianej ustawy.

Natomiast w ustępie drugim uregulowano sytuację, gdy w dniu wejścia w życie ustawy Generalny Dyrektor nadal oczekuje na ewentualne zgłoszenia należności, w związku z otwartym przed wejściem w życie ustawy terminem na ich dokonywanie, który upłynie dopiero po wejściu w życie ustawy. W praktyce możliwa jest sytuacja, gdy termin ten upłynie np. jeden dzień po wejściu w życie ustawy. Tym samym podmioty, które dzięki nowelizacji zostaną objęte działaniem ustawy, miałyby niezwykle krótki okres na dokonanie zgłoszenia. Wówczas, mimo iż przepisy przewidywałyby uprawnienie dla dużych przedsiębiorców, w praktyce mogliby oni mieć trudności, aby z niego skorzystać. Wymagało to ukształtowania przepisów w taki sposób, aby przyznawane dużym przedsiębiorcom uprawnienie do dokonania zgłoszenia nie było pozorne. Zrealizowanie tego postulatu wymagało umożliwienia dużym przedsiębiorcom zgłoszenia należności, w ramach ogłoszenia trwającego w chwili wejścia w życie ustawy, z zachowaniem takiego samego terminu jak w przypadku pozostałych dotychczas uprawnionych podmiotów. Wyjątkowość sytuacji, jaką jest wejście w życie przedmiotowej zmiany ustawy, uzasadnia przyznanie dużym przedsiębiorcom możliwości zgłaszania do GDDKiA należności w terminie 21 dni od dnia wejścia w życie ustawy, w przypadku gdy w tym dniu nie upłynął termin na dokonywanie zgłoszeń, otwarty zgodnie z art. 5 ust. 3 obowiązującej ustawy. Zaproponowana modyfikacja terminu przysługującego na dokonywanie zgłoszeń jest regulacją o charakterze szczególnym i incydentalnym, mającym na celu zachowanie jednolitych zasad dla wszystkich uprawnionych do dokonywania zgłoszeń. Zważywszy, że w zmienianej ustawie w art. 5 ust. 3 wskazano, że zgłoszeń należy dokonywać w terminie 21-dniowym, w projektowanej zmianie ustawy, opisując uprawnienie przyznane dużym przedsiębiorcom, również wskazano taki okres poprzez zakreślenie, że termin ten liczony jest od dnia wejścia w życie ustawy. Po upływie wskazanego terminu, GDDKiA sporządza listę przedsiębiorców, o której mowa w art. 5 ust. 3 zmienianej ustawy, i zawiadamia przedsiębiorców o umieszczeniu ich na tej liście. Projektowana zmiana nakłada na Generalnego Dyrektora obowiązek poinformowania tych przedsiębiorców, którzy spełniają warunki, o których mowa w ust. 2 i art. 8 nowelizowanej ustawy, o umieszczeniu ich na liście. Zaproponowana w projekcie procedura jest analogiczna do dotychczasowej.

Mechanizm wypłat należności będzie funkcjonował w sposób obowiązujący dotychczas, a więc zgłoszenia dużych przedsiębiorców będą weryfikowane tak samo jak

zgłoszenia dokonywane przez przedsiębiorców uprawnionych do ich składania przed dokonaniem nowelizacji ustawy. Mając na uwadze wyrok Trybunału i wskazaną w nim konieczność umożliwienia dużym przedsiębiorcom zgłaszania należności w oparciu o przedmiotową ustawę, termin wejścia w życie projektowanej ustawy ustalono na dzień następujący po dniu ogłoszenia.

Należy podkreślić, że przedłożona zmiana ustawy nie modyfikuje mechanizmu funkcjonującego w oparciu o obowiązującą ustawę, jak również nie wprowadza zmiany organu zobowiązanego do jej realizowania. Zatem nie jest konieczne zastosowanie *vacatio legis* zapewniającego Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych i Autostrad czas na przygotowanie się do stosowania wchodzących w życie przepisów, opartych o znany Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych i Autostrad wyrok Trybunału, wydany w dniu 18 czerwca 2013 r.

Za zastosowaniem powyższego rozwiązania może również przemawiać fakt, iż w związku z wyrokiem Trybunału zasadne jest niezwłoczne wejście w życie przepisów umożliwiających dużym przedsiębiorcom dochodzenie roszczeń w oparciu o przedmiotową ustawę.

Wobec powyższego stwierdzić należy, że ważny interes państwa wymaga natychmiastowego wejścia w życie aktu normatywnego i zasady demokratycznego państwa prawnego nie stoją temu na przeszkodzie.

Proponowane rozwiązania legislacyjne polegające na umożliwieniu dużemu przedsiębiorcy, który zawarł umowę z wykonawcą w związku z realizacją zamówienia publicznego, uzyskania ze środków Krajowego Funduszu Drogowego spłaty niezaspokojonych przez wykonawcę należności głównych, nie podlega notyfikacji Komisji Europejskiej w zakresie pomocy publicznej. W tym względzie należy, w ślad za pierwotnym uzasadnieniem nowelizowanej ustawy, wskazać, że spłata należności dla przedsiębiorców odnosi się wyłącznie do zrealizowanych i odebranych prac, a więc dotyczy należności, co do których przedsiębiorcy nabyli już roszczenie o zapłatę. Natomiast zgodnie z art. 11 nowelizowanej ustawy, GDDiK przysługuje wobec wykonawcy roszczenie o zwrot środków wypłaconych na podstawie projektowanej ustawy. Z tego powodu należy uznać, że poprzez powyższe uprawnienie GDDiK w ustawie nie jest przewidziane uszczuplenie środków publicznych.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.) w związku z tym nie podlega notyfikacji.

Zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.), projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej ówczesnego Ministerstwa Transportu Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dniem wysłania projektu do uzgodnień międzyresortowych. Ponadto stosownie do § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M. P. poz. 979) projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji. Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem.

Rozwiązania zawarte w projekcie nie są sprzeczne z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy jest umieszczony w Wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów w pozycji UB 21.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Projekt oddziałuje na tzw. dużych przedsiębiorców, których dotychczas nie obejmowały przepisy zmienianej ustawy, oraz na GDDKiA, która zobowiązana jest do wykonywania działań wskazanych w ustawie, a w przypadku zmiany ustawy nie można wykluczyć, że zwiększy się liczba składanych do GDDKiA zgłoszeń należności.

2. Konsultacje społeczne

Przedmiotowy projekt w ramach konsultacji społecznych został przesłany do następujących podmiotów:

- 1) Stowarzyszenia Polski Kongres Drogowy;
- 2) Ogólnopolskiej Izby Gospodarczej Drogownictwa;
- 3) Business Centre Club;
- 4) Konfederacji Lewiatan.

W ramach konsultacji społecznych uwagę zgłosił Business Centre Club, któremu udzielono odpowiedzi pismem z dnia 13 grudnia 2013 r., przedstawiając opinię, iż prace legislacyjne można kontynuować bez konieczności sugerowanego w uwadze uzupełnienia uzasadnienia ustawy o liczbę dużych przedsiębiorców oraz kwotę należności, które mogą zostać przez nich zgłoszone w oparciu o ww. ustawę.

Natomiast Ogólnopolska Izba Gospodarcza Drogownictwa w piśmie z dnia 5 grudnia 2013 r. pozytywnie zaopiniowała przedmiotowy projekt.

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Regulacja nie będzie miała wpływu na sektor finansów publicznych. Przewidziany w ustawie system spłaty należności został skonstruowany jako mechanizm w pewnym sensie samobilansujący się, a więc z ekonomicznego punktu widzenia możliwie neutralny dla finansów publicznych. Konstrukcja ustawy zakłada, że w perspektywie czasowej Skarb Państwa (GDDKiA działający jako *statio fisci*) odzyska środki wyasygnowane z Krajowego Funduszu Drogowego na spłatę należności podwykonawców, bowiem zgodnie z art. 11 Generalnemu Dyrektorowi przysługuje

wobec wykonawcy roszczenie o zwrot środków wypłaconych na podstawie ustawy. Przyjęcie założenia, że dzięki powyższemu mechanizmowi GDDKiA odzyska wypłacone środki, prowadzi do wniosku, że ustawa nie powinna spowodować dodatkowych wydatków ze środków publicznych. Skutki finansowe projektowanej ustawy należy oceniać analogicznie jak w przypadku obowiązującej ustawy z dnia 28 czerwca 2012 r., odnośnie do której uznano, że nie będzie miała wpływu na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego, gdyż dzięki uprawnieniu przyznanemu Generalnemu Dyrektorowi nie jest przewidziane uszczuplenie środków publicznych.

Proponowana zmiana ustawy nie modyfikuje mechanizmu funkcjonującego w oparciu o obowiązującą ustawę, a więc nie dotyczy zarówno procedury związanej z wypłatami, jak też nie wpływa na zwiększenie limitu wypłat.

Proponowane zmiany ustawy nie odnoszą się do czynności podejmowanych przez GDDKiA przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy i nie stanowią podstawy do podważania dotychczas sporządzanych przez GDDKiA list przedsiębiorców spełniających warunki ustawowe i dokonywania weryfikacji proporcji i wysokości wypłaconych już kwot.

Trudno oszacować, jaka liczba dużych przedsiębiorców może złożyć zgłoszenia do GDDKiA w związku z wejściem w życie przedmiotowej ustawy, bowiem brak informacji dotyczących liczby firm, które znając przepisy ustawy z dnia 28 czerwca 2012 r. w zakresie warunków, jakie musi spełniać przedsiębiorca, by zostać objęty przewidzianą w niej ochroną, nie zdecydowały się na złożenie zgłoszenia do GDDKiA na podstawie dotychczas obowiązującej ustawy.

Reasumując należy podkreślić, iż mechanizm dokonywania wypłat pozostaje niezmienny, natomiast poszerzeniu ulega jedynie krąg podmiotów uprawnionych do dokonania zgłoszenia należności na podstawie przedmiotowej ustawy, co jednak nie wpływa na zwiększenie limitów wypłat, o których mowa w ustawie.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy

Regulacja pozytywnie wpłynie na rynek pracy poprzez zwiększenie bezpieczeństwa stabilności funkcjonowania przedsiębiorców. Zabezpieczenie wypłat należności w przypadku braku takich wypłat przez wykonawcę zapewni stabilizację zatrudnienia,

gdyż przedsiębiorca posiadać będzie środki na wypłatę należności, w tym dla pracowników.

5. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Regulacja nie wpłynie na poziom konkurencyjności gospodarki. Regulacja wpłynie na funkcjonowanie przedsiębiorstw, które uzyskają wypłatę należności w oparciu o projektowane przepisy poprzez zmniejszenie ryzyka niezyskania przychodów z tytułu wykonanych prac oraz groźby upadłości w razie braku otrzymania należności za zrealizowane umowy.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny

Regulacja pośrednio oddziaływać będzie na rozwój regionalny. Zapewnienie terminowej realizacji płatności przyczynić się powinno do terminowej realizacji inwestycji, które mają znaczenie dla sytuacji i rozwoju regionalnego.